

УОЛТ УИТМАН
КРАЙ БРЕГА НА СИНИЯ
ОНТАРИО

Превод от английски: Владимир Свинтила, 1992

chitanka.info

1.

Покрай брега на синия Онтарио,
когато аз си фантазирах за ония дни на битки,
за завърнатия мир, за мъртвите, които няма да се
върнат,
един огромен и надменен призрак със внушително
лице
се приближи до мен: „Изпей поемата, — ми
каза той, —
която иде от душата на Америка, изпей
победоносната
ни песен, отмервай стъпките на свободата —
най-мощните до днес, изпей преди да си вървиш,
изпей ми песента на болките на
Демокрацията!“
(Демокрацията, предопределен е победител —
и все пак край нас предателски усмивки
и гибел, и измени дето да погледнеш!)

2.

Нацията възвестява за себе си сама!
Аз сам израствам толкоз, колкото ще могат да ме
преценят!
Аз нищо не отхвърлям, всичко съм приел,
възпроизвеждам всичко в свои форми.
Това е племето, чиито доказателства
са във делата и във времето: каквото сме, това
сме —
че сме родени тук, е отговор достатъчен на всички
възражения, 1
със себе си си служим като с меч,
могъщи сме и сме ужасни вътре в себе си,

ний непрекъснато сме изпълнителни във себе си.

*И стигаме на себе си със своето разнообразие,
прекрасни сме за себе си и в себе си, стоим
самопоставени*

*в средата, оттук се разклоняваме върху света,
от Небраска и Мисури или Арканзас
приемаме предизвикателни атаки, присмехулства.*

*Нищо не е грешно, когато става вън от нас,
каквото да се появи, каквото да откаже да се появи,
красиви сме и грешни само в себе си.*

*(О, майко, сестро мила,
ако ли паднем, не победителят ни е сразил,
от само себе си отиваме във вечен мрак!)*

3.

Мислите, че е възможен един върховен само?

*Възможно е да бъдат много, единият със нищо не
изключва*

*другия, тъй както погледът с едно око
със нищо не изключва погледа със другото, единият
живот*

*със нищо не изключва другия, всеки може да си
избере*

*за всички, всичко е за индианеца, всичко е за теб,
никакво условие не бива забранено, нито божиято,
нито друго.*

Всичко идва чрез телото, само здравето

*установява отношенията между тебе и
Всемира.*

Създай големи личности и другото само ще дойде.

4.

Благочестие и конформизъм за тези, на които се харесва!

Мир, затлъстяване, покорство за тез, на които се харесва!

Аз съм този, който насмешливо призовава мъже, жени,

народи:

„Скочете от местата си, борете се за вашия живот!“

*Аз този съм, що обикаля Щатите със зъл език,
разпитвам всекиго, когото среща: „Кои сте вие,*

*дето искате да ви говорят само туй, което и преди
сте знаели? Кои сте вие, на които е
достатъчна*

*едната книга, за да ви прикрепя към вашето
безсмислие?“*

*(Със виковете и с мъките —
като единствен зачинател на безбройна челяд —
тези диви шумове на гордото си племе аз
отдавам!)*

*О, земи, ще бъдете ли по-свободни от всичко,
дето някога си е било? Ако по-свободни сте от
всичко,*

*дето някога си е било, елате, чуйте моя глас!
Страхувай се от грация, изящност от цивилизация,
страхувай се от зрели сладости, от смучене на
медовина,*

*пази се от смъртоносното настъпване на
зрелостта в*

*Природата,
пази се ти от туй, което все предшества
упадъка на непреклонните държави или хора.*

Епохи, президенти, дълго трупани ненаправлявани материци,

Америка донася своите строители, донася своя собствен стил.

Безсмъртните поети на Европа и на Азия са свършили делата си

и са преминали във други сфери, остава само този труд:

да се надмине туй, което са направили предшествениците.

Америка е любопитна спрямо чуждите характери,

стои на своя собствен тя за всеки случай,

седи отдалечена и просторна, сложноцветена, здрава,

установява истинското служене със прецедентите,

не ги отхвърля, нито миналото, нито каквото те създали са

във свои форми, приема със спокойствие уроците,

гледа тялото, додето бавно го изнасят вън от къщата,

и гледа как за миг на прага спира, схваща, че

за своите дни било е най-пригодно и че животът му е минал

в здравия, добре развит наследник, който приближава,

че той ще бъде най-пригодният за своите дни.

Във всеки период от време нужно е един народ да води,

нужно е една страна да бъде обещание, надеждата на бъдещето.

Тез Щати, те са най-просторната поема,

това не е обикновен народ, това е плодородният
народ
на множество народи, тук дейността на
хората
е в съответствие с обичайните дела на дните и на
нощите,
тук е това, което движи към величието
масите,
нехайни за подробности, тук грубостите са,
брадите,
бойкостта, приятелството, любените от
душата,
тук са течащите процесии, тълпите, равенството,
пъстротата, любените от духа.

6.

Земята на земите и на бардите, която трябва да се
подкрепи!
Един от тях, стоящ сред тях, повдига в светлината
своето лице със западни черти, оставили са му
наследствен израз двамата родители, основните му
части
са субстанции, земя, вода, животни, дървеса,
създаден според общата тълпа, снабден с
пространство
за далече и за близо, привикнал с липсата
на другите страни и възплътил страната си,
притиснал тялото ѝ и душата ѝ до себе си,
увиснал на врата ѝ с несравнима обич,
вкарал семенния мускул в нейните заслуги и
недъзи,
и като кара градовете ѝ, началата, събитията ѝ,
воплите ѝ
да прозвучават в него, и като кара нейните реки
и езера,
и заливи да се изливат в него, Мисисипи

с ежегодните си наводнения, изменящите се поречия,
Колумбия, Хъдзън, Ниагара любовно да се вливат в него
и ако Атлантическият бряг се разпростира,
ако ли Тихоокеанският се разпростира и той се разпростира
с тях на Юг или на Север, стегнат между Изтока и Запада,
като докосва всичко, което е помежду тях,
от него почва ръстът, после преминава в ръста на елхата, на кедъра, на хвойната, на рожкова, на кестена,
на ореха и на памука, на магнолията и на портокала,
заплетен е, както са заплетени тръстиките в тресавището,
наподобява той стръмнини и върхове на планината, гори,
рамкирани от северен прозирен лед и като него пашите
са нежни и естествени като савани, прерии, плата,
през него преминават полетите, смерчовете, виковете
в отговор на ястреба-рибар, на присмехулника, на чайката и на орела, духът му е обгърнал в себе си душата на страната му отворена за злото и доброто,
като обгръща същностите на реалните неща, на миналите
времена и настоящето, на току-що открити брегове,
незнайни острови и племена червенокожи, обрулени от бури
кораби, селения и кейове, зачатъчни ръстове и мускули,

високомерното предизвикателство на Първата година,
войната и мирът създаване на Конституцията,
отделно съществуващите щати, простата и еластична схема,
Съюзът вечно тътнещ от дърдорене, вечно сигурен,
непроницаем, неконтролираният вътрешен живот, бараките,
диви зверове, ловци в сечищата, като обгръща многоотрасловото земеделие, мините, температурите,
творенето на нови щати, Конгресът, който се събира
ежегодно, членовете му, които идват точно и навреме
дори от най-отдалечените места, като обгръща
благородния характер на механиците и фермерите, особено на младите мъже, като споделя маниерите им,
говора им, облеклото, дружбата, походката им на мъже,
които никога не са се учили да се държат в присъствието на висшестоящи, свежестта и чистотата
на лицата им, богатството и огрешеността на техните
черти, живописната отпуснатост на тяхното държане,
бесът им като ги настъпят, плавната им реч, любов към музиката, любознателност, добрия нрав,
разтворените им обятия, туй прави цялото, преобладаващият устрем в тях, голямата предприемчивост,
любезността, равнопоставянето на мъжа и на жената,

живото движение на населението, превъзходната
марина,
невъзпрепятстваната търговия, риболовът,
китобойството,
златотърсачеството, градове със ивици от кейове,
пресичащи се жепелинии със параходни линии,
фабрики, търговският живот, спестяващите труд
машини,
Североизтокът, Северозападът и Югозападът,
пожарникарите на Манхатън, американският
обмен, животът
в южните плантации, робството —
престъпното,
предателското съзаклатие да бъде то въздигнато
върху
руините на всичко друго, напред и пак напред
за схватка с него, със престъпника! Тогава вашият
и нашият живот са стълбове и няма отдих
повече!

7.

(О, високо в небесата в Онзи ден!
Свободата, върнала се като завоевателка!
Аз виждам ореол около главата ти,
не вече мекия астрален, а предизвикателен и горд
да си играе с пламъците на войната
или с искрометните светкавици и твоята
стойка,
неотстъпна откъдето си застанала, неугасимият
все още
поглед на очите ти, стиснала и вдигнала
пестник,
кракът ти, стъпил на врата на този, който те
заплашва,
предизвикателят, буквално стъпкан под
краката ти,

запахата на арогантния, тоз, който стори
крачката
и приближи безсмислено предизвикателен с
престъпен нож,
тоз, който става все по-важен, самохвалкото,
нали той щеше да направи вчера нещо си?
Днес мърша, мъртъв и проклет презираният от
света,
огризка жалка, червей от буницето презрян!)

8.

Достигат други своя финиш,
Републиката винаги е конструктивна, има вечно
изгледи,
други украсяват миналото, но вий, о, дни на
настоящето,
аз украсявам вас; о, Америка, защото ти
строиш
за цялото човечество, строя за тебе аз;
о, мили ми каменоделци, аз водя тез,
които проектират със решителност и със наука,
водя днешното с приятелска ръка към
бъдещето.

(Браво на всички пориви, които пращат здрава челяд
на следващите векове! По дяволите този,
които изразходва себе си без да спира пред позора,
скърбите, безсилието, които завеждава!)

9.

Слушах призрака край бреговете на Онтарио,
чух гласа как се усилваше и търсеше поети —
те правят всички породени тука и велики,
чрез тях единствено ще могат тези щати да се
претопят
във цялостния организъм на един народ.

Да свързваш хората с хартия и печат или чрез
принуда —
не дава резултат. Туй само свързва хората в едно,
което всичкото събира в живо цяло.
Принципът е както е свързката на членовете със
трупа
или както фибрите са в дървесината.

От всички племена и ери тези Щати, с вени пълни
с поетическа материя, най-много се нуждаят от
поети
и те ще имат най-големите, ще си послужат с тях
като със най-големи и президентите не ще ни бъдат
обща съдници повече от техните поети.

(Душа на любовта и огнен зов!
Око, което да прониква в най-големи глѐбини,
да преминава бързо през света!
О, Майчице, колко плодородна си във всичко друго,
но колко още ще си ялова в това?)

10.

Поетът в тези щати е уравновесеният човек.
Не в него, вън от него работите са гротескни,
ексцентрични, нямат своите пълни плодове.
Нищо вън от своето място не е добро,
нищо, дето е на мястото си, не е лошо,
поетът дава на предмета и на качествата техните
пропорции
и ни повече, нито пък по-малко,
той е арбитър на различното, той е ключът,
той балансърът е на своя век и на своята
страна,
прибавя туй, което трябва да прибави,
препятства туй, което трябва да се
възпрепятства,

говори в него дух на мир велик, богат, просторен,
който процъфтява и строи населените градове,
окуражава земеделието, занаятите, обмена,
осветлява изучаването на човека, на душата,
здравето, безсмъртието, управлението също,
по време на война е най-надеждният
поддръжник
на войната, доставя артилерия по-точна и от
инженерната,
той може да направи тъй, че всяка дума,
казана от него, да пролее кръв. Ако годините се
заблудят
в предателство, той пази твърдо своята вяра,
той не разисква (Природата го възприема
абсолютно!),
той съди не както съдиите, а като слънце,
падащо
върху безпомощната вещ. Понеже вижда най-
далече,
има най-голяма вяра, а мислите му химни са
възпяващи,
в диспутите за Бога и за Вечността остава
мълчалив,
той вижда Вечността най-малко като драма
с пролог и развързка, той вижда Вечността в
мъжете и жените,
не вижда мъжете и жените като сънища и
като дребосъци.

Заради голямата идея — идеята за свършени
и свободни индивиди — заради нея бардът
тръгва
преди всички, вожд на вождовете, становищата му
повдигат
в робите духа и ужасяват чуждоземния деспот,
чрез него Свободата е неизчерпаема, необратимо
Равенство,

живеят те във чувствата на младите мъже, на жените.

(И не случайно непокорните глави на този свят са бивали готови винаги да паднат зарад Свободата!)

11.

Голямата идея, туй, брат мой, мисия е на поета.

*Песни на неподчинението, винаги готови,
песни за бързото въоръжаване и марша,
флагът на мира набързо свит,
а вместо него — флагът, който знаем!
Войнственото знаме на великата Идея!*

*(Гневен плат, видях го да плющи!
Стоя отново във оловен дъжд и поздравявам твоите
гънки,
възпявам те над всичко, както се развяваш,
както литваш в боя, знаме, в яростния бой!
Оръдия отварят своите розово припламващи
муцуни,
лятящите ядра свистят и фронтовата линия се
очертава —
във дима от окопите непрестанно следват залпове,
чуй гърмящата команда: „Бий!“, започва схватката,
страхотният влудяващ вик и вече труповете падат
сгърчени върху земята, ледни във смъртта за твоя
скъп живот.*

Гневен плат, видях те да плющиш!)

12.

*Ти ли си този, който ще заеме мястото
на учител или на поет на Щатите?
Мястото е възвишено, условията — трудно
изпълними!*

Тоз, който се наема тук да преподава,
трябва да приготви сам добре тялото си и духа
си,
той трябва да е наблюдателен, да размишлява, да
въоръжава
другите, да дава помощ, да внушава
устойчивост
и да направи себе си самия сговорчив,
той неминуемо ще бъде от мене тук разпитан,
предварително ще му поставя трудни за решение
въпроси.

Наистина, ти кой си, дете искаш
да говориш и да пееш за Америка?
Изучил ли си хубаво страната, нейния език и хора?
Учил ли си френология, физиология, политика и
география,
познаваш ли приятелството, гордостта и
свободата
на страната, нейните субстрати и стремежи?
Мислил ли си върху органичното единство
на ония Първи Дни и Година Първа от
Независимостта,
подписана от комисарите, ратифицирана от
Щатите,
прочетена от Уошингтън начело на войската?
Ти бивал ли си обладан от Федералната ни
Конституция?
Видял ли си и тия, дете изоставиха и феодалните
поеми
и процеси зад гърба си, като възприеха с туй
поемите,
процесите на Демокрацията? Ти верен ли си на
нещата?
Предаваш ли това, което сушата и океанът,
мъжките тела,

*женствеността, влюбчивостта ѝ героични гнево
предават?*

*Бързал ли си през преходни нрави и през
популярности?*

*Ще издържиш ли с непротегната ръка пред всички
изкушения,*

вихрушки, лудости, ожесточени спорове?

*Ти твърде ли си силен? Дали принадлежиш на целия
народ?*

*Не спадаш ли към някоя котерия, школа, или пък
религия?*

*Престанал ли си с критиките и рецензиите на
живота?*

Сега се вдъхновяваш за самия този живот?

*Дали си оживил сам себе си чрез материнството на
Щатите?*

и ти ли имаш старото и вечно младото търпение?

*Еднакво ли обичаш закоравяващите се във
възрастта?*

*Едва родените? Големите и малките? И
заблудилите се?*

Какво е туй, което носиш ти на моята Америка?

В съгласие ли е то със моята земя?

*Не е ли вече нещо казано или направено и по-добре
преди?*

*Не си ли внесъл туй или пък неговия дух със някой
кораб?*

Не е ли празна приказка? Римуваща се дума?

Празна прелест?

*Дали съдържа то добрата стара кауза? Дали не се е
влачило*

*предълго по петите на поети, политици,
литератори*

*от вражески страни? Дали не предполага то, че
всичко*

явно минало все още съществува? То отговаря ли

на някоя всеобща нужда? То ще подобри ли нравите?

То протръбвява ли като тръба прегордата победа на
Съюза
във борбата за наследството? Дали ще може
твойто изпълнение
да се възправи пред откритите полета и брега на
океана?
Дали ще бъде абсорбирано от мен, тъй както
абсорбирам
въздуха, храната, че да се появя след туй във моята
походка,
във мойта сила и лице? Какво то означава за
американците,
прогреса, градовете? За Чикаго, Арканзас, Канада?
Вижда ли действителните зад привидните пазачи —
възправени, безмълвни, заплашителни — бежанците,
манхатънците, южняка, западняка, еднакви по
значимост
в своята апатия, в готовността на тяхната любов?
Вижда ли това, което най-накрая става, което
винаги се случва
най-накрая със всеки колебаещ се, със всеки, който
кърпи,
със всеки външен наблюдател, с пристрастния, със
паникьора,
с изменника, със този, който някога е нещо просил
от

Америка?

Какво пренебрежително, подигравателно презрение!
Трасето е посято цялото със прах на скелети,
а други са подритвани пренебрежително край
пътя...

13.

Рими, стихотворци отминават,
поеми, дестилирани от другите поеми
отминават,

сганта на подражателите, на учтивите минава
и оставя пепел, почитатели, вносители, покорни
всякакви лица — те образуват почва за
литературата.

Америка самата оправдава съществуването си,
време дайте ѝ, не може грим да я излъже, нито от
нея

ще прикрие нещо, тя е достатъчно
безстрастна,
само към подобните си ще пристъпи тя да ги
посрещне,
няма никаква опасност да сгреши.

(Доказването на поета строго ще отлагат додето
бъде той
тъй възприет от своята страна както сам я
възприема.)

Господства този, чийто дух господства,
тоз е сладък, който и накрая се окаже сладък,
кръвта на мускулестата любовница на времето е
непринудена,
във нуждата от песни, философи, от
самобитна
подходяща опера, от мореходство и от всички
занаяти
най-значим е който е със най-голям и самобитен
принос.

Някакво безгрижно племе вече се задава, появява се,
устните на хората отправят поздрави към
правеците само,
любещите, удовлетворяващите, положителните
хора,
съвсем наскоро няма да ги има и свещениците —
аз казвам! — работата им е свършена, смъртта е
тук

без неочакваност, животът тук е вечна
неочакваност.

Дали са тялото ти, дните ти и маниерите ти
превъзходни?

Ти след смъртта си ще си превъзходен, правда,
здраве, себеуважение разчистват пътя със
неотразима сила.

Как можеш да поставиш нещо пред човека ти?

14.

За мен паднете, Щати!

Един човек пред всички —

аз самият, най-типичният, пред всички!

Дайте ми заплащането, за което служих, дайте ми
да пея песен за великата Идея, вземете всичко
друго,

обичах аз земята, слънцето, животните, богатите
презирах,

дарявах с милостиня всеки, който искаше това,
застъпвал съм се за глупака и за лудия, отдавал съм
и доходи, и труд за други, мразил съм тираните,
спорил съм за работи, които не засягат Бога,
бил съм търпелив и снизходителен към хората,
но шапка досега не клатя никому, на неизвестен и
известен,

държал съм се свободно и със силни,
невъзпитани лица,

и с млади хора, с майки на семейства и с бащи,

чел съм тия листове на себе си самия на

открито,

проверявал съм ги пред дърветата, звездите и
реките,

отпъждах всичко, дето оскърбяваше душата
ми

или мърсеше мойто тяло, не исках нищо за самия
себе си,

което да не съм поискал с грижа и за другите,
бивах на бивак, намирах и приех другари и приятели
от всеки щат (на тази гръд мнозина войни се
опираха,
за да оставят сетния си дъх, дланта, ръката ми,
гласът ми
са пробуждали, приспивали са, утешавали са,
вдъхвали са сила и към живот са призовавали не
едного),
аз искам да дочакам да ме възприемат,
като порасне предпочитанието към самия мен —
без да отхвърля някого, като допускам всички.

Кажу, о, Майчице, не съм ли верен бил на мисълта
ти?

Не съм ли цял живот поставял теб и другите пред
себе си?

15.

Кълна се, почвам да откривам скритото значение в
нещата:

не земята, не Америка са тъй велики,
великият съм аз или ще бъда, ти велик си, или всеки
друг,

велико е да минеш през цивилизации, правителства,
теории

и през поеми, пищни зрелища, изложби, да оформяш
индивиди.

Под всичко туй намирам индивиди, кълна се:

нищо не намирам за добро сега, ако ли игнорира
индивида,

американското единство е на индивиди,
правителството е това, което прави списъци от
индивиди,

теорията на вселената е цялата насочена
къмто един отделен индивид и туй си Ти.

(Майчице, със тънко строго чувство и със меч в ръка аз напоследък те видях като отказа да обсъждаш със. когото да било освен направо с индивидите.)

16.

Под всичко туй стои това, да бъдеш тука породен, кълна се, ще остана аз при своето местно порождение,

*благочестиво да е тук или пък не,
кълна се, очарован съм единствено от туй да бъдеш местен,
мъже, жени, народи, градове са хубави поради туй,
    че те са тук родени.*

Под всичко туй е изразът на обич към мъжете и жените

(кълна се, че видях достатъчно нищожни и безсилни начини

*на изразяване на обич към мъже и към жени,
от този ден аз възприемам своя собствен израз
на любов и към мъже, и към жени).*

Кълна се, че ще имам всяко качество на племето си в себе си

(каквото искате приказвайте, но служи само този човек

*на щатите, чиято нравственост благоприятства
дързостта и възвишеното вълнение на Щатите).*

А под уроците, оставени ни от нещата, от духа, природата,

*правителствата и собствеността, кълна се,
виждам*

още някои уроци: под всичко туй съм аз, под теб си ти

(една и съща стара монотонна песен!).

Аз виждам в миг, че тази ни Америка сме само ти и аз,
 мощта ѝ, нейното оръжие, свидетелството ѝ сме ти и аз,

лъжките ѝ и престъпленията, кражбите, недъзите ѝ пак сме ти и аз, конгресът ѝ сме ти и аз,
 командването, столицата, армиите, корабите — ти и аз.

Безкрайното създаване на нови щати — ти и аз,
 войната — войната кървава и мрачна, затуй ще я забравя аз,

войната отсега нататък — бяхме ти и аз,
 естественото и изкуственото пак сме ти и аз,
 език, поеми, свобода и служене сме ти и аз,
 сегашно, минало и бъдеще сме ти и аз.

Не смея да отбягна част от себе си
 и ни частица от Америка, добра или пък лоша,
 да не градя това, което се гради заради хората,
 да не измервам чинове, лица, изповедания и полове,
 да не защита науката или напредъка на равенството,

да не подхранвам дръжката, предизвикателната кръв на мускулестата любовница на времето.

Аз съм за тия, над които никой никога не е господствал,

за мъжете и жените, над чиито темперамент никои не властва,

за тези, над които ни закони, ни теории,
 нито конвенции не са могли да властват.

Аз съм за тез, които ходят редом с цялата земя,
 които предприемат нещо, за да предприемат всичко.

Мен няма да ме изличат ирационалните неща,

аз ще прониквам във това у тях, което е сарказъм
спрямо мен,

аз ще накарам градове, цивилизации да се
съобразяват с мен.

Това научих от Америка, това е сборът — ще го
преподавам пак.

(Демокрацийо, когато щикове отвсякъде се целеха
във твоето сърце, видях, че раждаш преспокойно
своята безсмъртна челяд, видях насън аз твоите
разпространяващи се форми, видях те аз как
просваш

плаща си, за да наметнеш с него цялата земя.)

18.

Ще съпоставя помежду им зрелищата аз на нощите
и дните,

ще разбера дали съм с нещо си по-незначителен от
тях,

ще видя аз не съм ли тъй величествен както и те,

ще видя аз не съм ли тъй действителен и ловък като
тях,

ще видя аз не съм ли щедър като тях,

ще видя нямам ли значение, когато къщите и
корабите имат,

ще видя птиците и рибите не стигат ли на себе си
и аз не трябва ли да стигам сам на себе си.

Ще съпоставя своя дух със вашите планети,
ръстове,

насилници и планини — както сте — ви абсорбирам
в себе си и ставам господар самият аз.

Америка, усамотена, но и възплътила всичко, какво е
тя

в последна сметка, ако ли не самият аз?

Какво са Щатите, ако ли не самият аз?

Аз знам сега защо земята е голяма,

танталово измъчена, развратна — то е заради
самия мен.

Приемам ви особено и мои сте вие, груби форми.

(Майчице, над мене се сведи, сведи над мен лицето
си,

не знам защо са тези заговори и войни,
не зная сбъдването на успеха, ала знам, че през войни
и престъпления напредва делото ти и трябва да
напредва.)

19.

Така покрай брега на синия Онтарио,
додето вятърът ме вееше и сините вълни се
трупяха

край мен,
аз тръпнех със пулсирането на онези сили,
бях омагьосан аз от своите теми, додето тъканта,
която ме държеше, не скъса тъпичките връзки с
мен.

И аз видях души свободни на поети —
най-известните певци на миналите векове преминаха
край мен.

престранни плещести мъже, отдавна
непробуждани
и неразгадавани да разгадават своите тайни.

20.

О, мои стихове на унес, повик мой, недей ми се
надсмива!

Не за поетите на миналото,
не за да ги призова, вика си аз нададох,
дори и не да призова високите певци ей тук, по
бреговете
на Онтарио изнях тъй своенравно дивата си песен.

*Певци за моята земя, аз само призовавам
(защото боят, боят свърши и полето е почистено),
за да започнат маршовете си, оттук нататък
всепобедни,
призоваващи напред, да разведрят
о, Майчице, безбрежния ти и очакващ дух.*

*Певци сте на великата Идея!
Певци на мирните открития!
(Защото боят, боят свърши!)
Певци на още неродени армии!
Милион бойци очакват, винаги готови!
Певци на песни сякаш идещи от грееца жарава
или от шарката на раздвоила се светкавица,
певци на ширния Охайо, на Канада, певци на
Калифорния,
на континента, певци на боя!
Чрез своята омагьосаност ви призовавам!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.